# FÖRSTAINSTANSRÄTTENS BESLUT
(fjärde avdelningen i utökad sammansättning)
den 10 juni 1998 *

I mål T-116/95,

**Cementir — Cementerie del Tirreno SpA**, bolag bildat enligt italiensk rätt, Rom, företrätt av advokaterna Gian Michele Roberti och Antonio Tizzano, Neapel, delgivningsadress: Alain Lorang, 51, rue Albert 1er, Luxemburg,

sökande,

mot

**Europeiska gemenskapernas kommission**, företrädd av juridiske rådgivaren Giuliano Marenco, i egenskap av ombud, delgivningsadress: rättstjänsten, Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av en skrivelse av kommissionen av den 2 mars 1995, i vilken en ansökan om nedsättning av de böter som sökanden

* Rättegångsspråk: italienska.

förelades genom kommissionens beslut 94/815/EG av den 30 november 1994 i ett förfarande för tillämpning av artikel 85 i EG-fördraget (ärende IV/33.126 och 33.322 — Ciment) (EGT L 343, s. 1) avslogs,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(fjärde avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av avdelningsordföranden P. Lindh samt domarna R. García-Valdecasas, K. Lenaerts, J. Azizi och M. Jaeger,

justitiesekreterare: H. Jung,

följande

**Beslut**

## Bakgrund till tvisten

1 Den 30 november 1994 fattade kommissionen beslut 94/815/EG i ett förfarande för tillämpning av artikel 85 i EG-fördraget (ärende IV/33.126 och 33.322 — Ciment) (EGT L 343, s. 1, nedan kallat beslut 94/815). I beslutet ådömde kommissionen en grupp europeiska cementproducenter böter för att de hade överträtt artikel 85 i fördraget.

2 Under förfarandet som ledde fram till detta beslut hade kommissionen, den 2 februari 1994, begärt att sökanden skulle lämna kommissionen uppgifter om sin omsättning av grå cement och klinker för åren 1992 och 1993.

3 Den 22 februari 1994 översände sökanden dessa uppgifter till kommissionen.

4 Den 22 februari 1995 skickade sökanden en skrivelse till kommissionen i vilken den uppgav att till följd av ett räknefel som upptäckts vid granskningen av beslut 94/815 hade den omsättning som angivits i skrivelsen av den 22 februari 1994 blivit för hög. Den innefattade nämligen även belopp som avsåg leveranser och tjänster som inte hade något samband med försäljningen av grå cement och klinker. Sökanden bifogade ett intyg från bolaget Arthur Andersen där det angavs att de belopp som skulle beaktas var 288 929 miljoner LIT i stället för 323 900 miljoner LIT för år 1992 och 222 161 miljoner LIT i stället för 253 443 miljoner LIT för år 1993. Sökanden begärde följaktligen att kommissionen skulle nedsätta det bötesbelopp som sökanden hade ådömts genom beslut 94/815.

5 Kommissionen avslog denna begäran den 2 mars 1995 och anförde därvid bland annat följande:

"Det ankommer på företagen att välja mellan ett system med ett pris fritt fabriken och ett system med ett pris fritt destinationsorten. Om det sistnämnda systemet har valts synes det inte vara möjligt att göra gällande att transporten inte har något samband med cementförsäljningen. Den omständigheten att kostnaden för denna tjänst specificeras i fakturan beror på systemet för att kontrollera och övervaka cementpriserna i Italien.

Detsamma gäller för försäljningen av paketerad cement, där priset för säckarna specificeras i fakturan på grund av systemet för att kontrollera och övervaka cementpriserna i Italien."

6 Den 14 mars 1995 väckte sökanden talan om ogiltigförklaring av beslut 94/815 (mål T-87/95). Inom ramen för denna talan, som ännu inte har avgjorts, har sökanden yrkat att förstainstansrätten skall fastställa att kommissionen har beräknat bötesbeloppet på grundval av oriktiga uppgifter om omsättningen och nedsätta detta belopp.

7 Genom skrivelse av den 13 april 1995 begärde sökanden på nytt att kommissionen skulle ändra beslut 94/815 genom att nedsätta det bötesbelopp som sökanden hade ådömts.

8 Den 25 april 1995 vidhöll kommissionen sin ståndpunkt i skrivelsen av den 2 mars 1995.

## Förfarande och parternas yrkanden

9 Sökanden väckte denna talan genom en ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 10 maj 1995.

10 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara avslagsbeslutet i kommissionens skrivelse av den 2 mars 1995, samt

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

11 Genom en handling som ingavs den 15 juni 1995 har kommissionen framfört en invändning om rättegångshinder i den mening som avses i artikel 114 i rättegångsreglerna och yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa talan, samt

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

12 Den 24 juli 1995 framförde sökanden sina synpunkter på invändningen om rättegångshinder.

## Rättsfrågan

13 Enligt artikel 114.3 i rättegångsreglerna skall återstoden av förfarandet avseende en invändning om rättegångshinder vara muntligt, om inte rätten bestämmer annat. I detta fall gör uppgifterna i akten det möjligt att avgöra målet utan att inleda det muntliga förfarandet.

*Parternas argumentation*

14 Kommissionen anser att skrivelsen av den 2 mars 1995 inte är någon rättsakt mot vilken talan kan föras i den mening som avses i artikel 173 i fördraget, eftersom kommissionen i denna endast bekräftade sin inställning på en bestämd punkt i beslut 94/815. I enlighet med rättspraxis har inte en rent bekräftande rättsakt några egna rättsverkningar, eftersom dess verkningar är resultatet av den rättsakt som den bekräftar (domstolens dom av den 15 december 1988 i de förenade målen 166/86 och 220/86, Irish Cement mot kommissionen, REG 1988, s. 6473, punkt 16, och av

den 25 maj 1993 i mål C-199/91, Foyer culturel du Sart-Tilman mot kommissionen, REG 1993, s. I-2667, punkt 24). I annat fall skulle det vara tillräckligt att provocera fram ett "beslut" att inte ändra det ursprungliga beslutet och väcka talan mot detta inom två månader för att åtgärda det förhållandet att fristen för att väcka talan om ogiltigförklaring har gått ut.

15 För övrigt menar kommissionen att de grunder som sökanden har framfört till stöd för denna talan redan har åberopats till stöd för den talan som har väckts mot beslut 94/815 (mål T-87/95), vilket medför att det även finns anledning att avvisa denna talan på grund av litispendens.

16 Sökanden har bestridit de två argument som kommissionen har framfört.

17 För det första menar sökanden att beslutet av den 2 mars 1995 inte är en rent bekräftande rättsakt, eftersom det innehåller en bedömning som är motiverad av nya faktiska och rättsliga omständigheter (domstolens dom av den 12 juli 1973 i mål 28/72, Tontodonati mot kommissionen, REG 1973, s. 779, och av den 6 oktober 1982 i mål 9/81, Williams mot revisionsrätten, REG 1982, s. 3301; förstainstansrättens dom av den 3 mars 1994 i mål T-82/92, Cortes Jimenez m. fl. mot kommissionen, REGP 1994, s. II-237). För övrigt skulle förevarande talan kunna tas upp till sakprövning även om beslutet av den 2 mars 1995 är en rent bekräftande rättsakt. Sökanden har i detta avseende hänvisat till domstolens dom av den 11 maj 1989 i de förenade målen 193/87 och 194/87, Maurissen och Union syndicale mot revisionsrätten (REG 1989, s. 1045), enligt vilken en talan mot ett bekräftande beslut endast skall avvisas om det bekräftade beslutet har blivit slutgiltigt i förhållande till den berörde på grund av att det inte har varit föremål för någon tvist. I annat fall har den berörde rätt att väcka talan mot det bekräftade beslutet, det bekräftande beslutet eller båda besluten. I detta fall har sökanden inte bara väckt talan mot beslut 94/815 i föreskriven tid i mål T-87/95, utan den har också i detta mål gjort gällande problemet med den felaktiga omsättning på grundval av vilken böterna har beräknats.

18 För det andra menar sökanden att det inte kan föreligga litispendens med avseende på förevarande mål och mål T-87/95, eftersom dessa två mål inte avser samma sak

(domstolens dom av den 19 december 1985 i de förenade målen T-172/83 och 226/83, Hoogovens Groep mot kommissionen, REG 1985, s. 2831, och av den 22 september 1988 i de förenade målen 358/85 och 51/86, Frankrike mot parlamentet, REG 1988, s. 4821; svensk specialutgåva, häfte 9). Så länge som det inte slutgiltigt har fastställts att kommissionens skäl för att avslå begäran om nedsättning av böterna kan prövas av förstainstansrätten i mål T-87/95, anser sökanden att talan mot avslagsbeslutet av den 2 mars 1995 inte kan avvisas (förstainstansrättens beslut av den 6 februari 1992 i mål T-29/91, Castelletti m. fl. mot kommissionen, REG 1992, s. II-77).

*Förstainstansrättens bedömning*

19 Alla skrivelser som en gemenskapsinstitution skickar till en person på grund av dennes begäran är inte beslut i den mening som avses i artikel 173 i fördraget, vilka ger mottagaren möjlighet att väcka talan om ogiltigförklaring (domstolens beslut av den 27 januari 1993 i mål C-25/92, Miethke mot parlamentet, REG 1993, s. I-473, punkt 10). Det är endast rättsakter som medför bindande rättsverkningar som kan påverka sökandens intressen genom att väsentligt förändra dennes rättsliga ställning som kan bli föremål för en talan om ogiltigförklaring i den mening som avses i artikel 173 i fördraget (se bland annat förstainstansrättens dom av den 18 december 1992 i de förenade målen T-10/92, T-11/92, T-12/92 och T-15/92, Cimenteries CBR m. fl. mot kommissionen, REG 1992, s. II-2667, punkt 28; svensk specialutgåva, häfte 13). Talan kan däremot inte föras mot ett beslut som är en ren bekräftelse av ett tidigare beslut (se domstolens dom av den 11 januari 1996 i mål C-480/93 P, Zunis Holding m. fl. mot kommissionen, REG 1996, s. I-1, punkt 14), vilket innebär att en talan mot ett sådant beslut skall avvisas.

20 I den mån kommissionen i skrivelsen av den 2 mars 1995 nekar att nedsätta det bötesbelopp som har fastställts i beslut 94/815, ändrar denna inte i detta fall sökandens rättsliga ställning till följd av beslutet. Skrivelsen är enbart en bekräftelse av beslutet på en bestämd punkt, nämligen vad avser det bötesbelopp som sökanden har ådömts.

21 Sökandens argument att den ifrågasatta skrivelsen skulle innehålla ett motiverat beslut som mot bakgrund av nya faktiska och rättsliga omständigheter har fattats efter en omprövning av en bestämd punkt i beslut 94/815 kan inte godtas. I skrivelsen förtydligas nämligen enbart skälen till en bestämd punkt i beslutet. Vidare

har sökanden inte visat på vilket sätt avlägsnandet av vissa uppgifter om omsättningen skulle utgöra en ny faktisk och rättslig omständighet, eftersom den redan innan beslut 94/815 fattades hade tillgång till de olika uppgifter som omsättningen var baserad på.

22 Härav följer att skrivelsen av den 2 mars 1995 är en ren bekräftelse av beslut 94/815.

23 Vad beträffar argumentet att sökanden skulle ha rätt att väcka talan mot det bekräftade beslutet, det bekräftande beslutet eller båda besluten, skall det konstateras att i det ovannämnda målet Maurissen och Union syndicale mot revisionsrätten väckte sökanden talan mot det bekräftande beslutet före utgången av fristen för att väcka talan mot det bekräftade beslutet, medan talan i förevarande mål har väckts efter denna frist. Det skall tilläggas att i domen i nämnda mål godtog domstolen att en sökande kan bestrida lagenligheten av det bekräftade beslutet och det bekräftande beslutet när fristen för att väcka talan mot det förstnämnda beslutet inte har löpt ut och när sökanden ifrågasätter båda besluten genom samma talan. I detta fall är emellertid det bekräftade beslutet föremål för en särskild talan. Sökanden kan därför inte åberopa domen i det ovannämnda målet Maurissen och Union syndicale mot revisionsrätten för att motivera att förevarande talan skulle kunna tas upp till sakprövning.

24 Under dessa omständigheter skall talan avvisas.

25 Vidare skall det uppmärksammas att det i mål T-87/95 kommer att göras en prövning av grunden avseende det fel som kommissionen påstås ha gjort vid beräkningen av det bötesbelopp som sökanden har ådömts genom beslut 94/815. I sin ansökan har sökanden själv ansett (s. 4) att under dessa omständigheter "förlorar denna talan sitt föremål".

## Rättegångskostnader

26 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom sökanden har tappat målet, skall denne förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna i enlighet med kommissionens yrkande.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(fjärde avdelningen i utökad sammansättning)

följande beslut:

**1) Talan avvisas.**

**2) Sökanden skall ersätta rättegångskostnaderna.**

Luxemburg den 10 juni 1998

H. Jung — P. Lindh

Justitiesekreterare — Ordförande